

Fisken er en nødt til ad denne Vej at skaffe sig Agn, naar de ville fiske. Det forholdt sig ikke der som mange andre Steder, at Fiskerne godt kunne skaffe sig anden Agn, hvis de ville. Da denne fattige Fiskerbefolkning ellers i Almindelighed har mødt Velvilje her i Tinget, naar der er blevet fordret noget til Gavn for den, nærer jeg det Haab, at Folketinget ogsaa vil være enigt med Finansudvalget i at tilstaa dem denne Begunstigelse og vil være med til at henvise Andragendet til den højtærede Finansminister. En saadan Toldfrihed er jo ikke uden Modstykke i vor Lovgivning — Landbruget har en lignende Toldfrihed for Salt og det endda paa flere Maader.

Under Nr. 83 findes et Andragende fra forhenværende Gartner og Lærer i Havekultur ved Skolelærerseminariet i Tønder E. T. Nyegaard af Kolding om Pension eller en aarlig Understøttelse af Statskassen. Som ærede Medlemmer ville vide, var der et synderlydsk Statsseminarium i Tønder i sin Tid, og der har denne Mand været ansat. Han er nu 77 Aar gammel og har drevet forfærdig Gartnervirksomhed. Blandt andet har han i 12 Aar fra 1844 til 1856 været Bestyrer af Holbæk Amts økonomiske Selskabs Plante-skole, indtil denne blev nedlagt. I 1858 blev han ansat som Gartner og Lærer i Havekultur ved det kongelige Skolelærerseminarium i Tønder. Han blev naturligtvis fordrevet der fra i 1864 og senere afskediget med en lille Sum i 7 Aar varende Pension paa 180 Rigsdaler. I Krigen 1864 gjorde han Tjeneste under Intendanturen og nedsatte sig derefter med Hustru og en stor Børneskole i Kolding, hvor han i adskillige Aar mod en meget ringe Gage af 400 Kr. har været Funktionær ved Statstelegrafen, for uden at han har drevet et lille Gartneri. Fra 1880—92 var han ansat som Graver ved Kolding Kirkegaard; men paa Grund af Alder og svækket Helbred tog han selv sin Afsked fra denne Stilling. Foruden hvad jeg her har nævnet efter Betænkningen, foreligger der en lang Række Ubefalinger fra meget ansete Mænd i meget forskellige Livsstillinger; der alle give denne Mand den bedste Ubefaling. Naar man tager i Betragtning, at han er en Mand paa 77 Aar, at han har været i Statens Tjeneste i en Række af Aar og er kommet ud af den paa Grund af den uheldige Krig, at han siden har været i forskellige kommunale Bestillinger og i det hele efter de foreliggende Ubefalinger har været en særdeles dygtig og hæderlig Mand, finder Udvalget nok at kunne forsvare at henvise dette Andragende til den højtærede Ministers

Underfølgelse. Disse Andragender, der have foreligget fra Folketingets Finansudvalg, ville jo blive tilføjede den højtærede Minister, der saa, hvis han skulde finde Anledning dertil, eventuelt nærmere vil kunne undersøge ogsaa denne Mand's Forhold. Jeg vil ønske, at denne Underfølgelse maatte føre til, at den højtærede Minister vilde tage sig lidt af denne Mand. Han er jo allerede saa gammel, at der ingen Grund er til at antage, at han ret længe vil lægge Beslag paa Statskassens Understøttelse. Jeg skal hermed paa det bedste anbefale dette Andragende til den højtærede Ministers Overvejelse.

Finansministeren (Lüttichau):

Hvad det første Andragende angaar, som den ærede Ordfører omtalte, Andragendet fra Invalide Bauer, er det jo Tilfældet, hvad ogsaa den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at vedkommende har lidt en Dom og Straf og derved mistet sin Invalideforsørgelse. Senere har han faaet en Oversoprejsning, som dog beklagelsesvis ikke giver ham Ret til at forlange Invalidehjælpen tilbage. Det forholdt sig nemlig saaledes, at Loven af 3dje April 1868 angaaende Oversoprejsning i sin første Paragraf udtaler, at Oversoprejsning ophæver for Fremtiden alle de Følger, som i Lovgivningen ere knyttede til den af Dommen flydende Indskrænkning i hans Æreret. Men den omtaler altsaa ikke, og maa derfor anses for at have ubeløst andre Følger, der ikke knyttede sig strengt til, hvad der er anført, nemlig Indskrænkning i Æreretten. Det anses ogsaa for tvivlsomt, om de, der have faaet Oversoprejsning, kunne anses som habile Vidner i almindelige Sager, eller om de ikke, som Følge af den Straf, der er overgaaet dem, have mistet Habiliteten. Men i hvert Fald foreligger der til Uheld for vedkommende Ansøger en Overretsdom, som ogsaa blev citeret af den ærede Ordfører, i et ganske lignende Tilfælde. Invalideforsørgelsen var ogsaa der bortfalden paa Grund af en vedkommende overgaaet Straf, og naagte han senere havde faaet Oversoprejsning, var det ved Dom blevet fastslaaet, at han ikke derved generhvervede Invalidehjælpen. Imidlertid er denne Dom ikke bleven appelleret til Højesteret, og der vilde jo være meget, der talte for, at Sagen atter kom under Prøvelse ved Domstolene, saaledes at den førtes op til Højesteret. Slønt jeg altsaa ikke anser Administrationen for kompetent til lige overfor en affagt Dom, som den, der foreligger her i en anden Sag, at træffe en Afgørelse stik imod Dommens Resultat, finder jeg, at der